

Vertimas aukojamas kaip tarnystė

VL. ŠMAKOV
ŠVENTOJI TOTO KNYGA
DIDIEJI ARKANAI

IV ARKANAS

1. Tradicinis pavadinimas: *Jod He Vau He, Forma, Auctoritas, Adaptatio, Imperatorius.*

2. Žydų alfabeto raidė: ט (*Dalet*)

3. Skaitinė reikšmė: 4.

4. Simbolinis pavaizdavimas:

Aušta, oras tyras ir skaidrus; jis kupinas užburiančio švelnumo ir širdžiai mielų kvapų; maloniai atveria žmogaus krūtinės ląstą, verčia įkvėpti kuo daugiau šios gaivos. Iki horizonto tęsiasi kalnų virtinė, o ten nutrūksta padarydama vietos plačiai upei; kylančios saulės spinduliai nužeria ją, paversdami švytinčiu skystu sidabru. Upė įteka į jūrą, boluojančią tolyje iš kairės pusės; ten dangus dar tamsus ir matosi mirgančios žvaigždės; mėnulio pjautuvas, kabantis horizontaliai ir primenantis Izidės luotą, jau leidžiasi ir apatiniu kraštu liečia vandens paviršių.

Atsigręžęs atgal, tarp kalnų žmogus akimirksniui išvysta Didįjį Atvaizdą – Galingą Vyrą su Kemi šalies faraonų karūna (apatinė dalis raudonai violetinė, vidurinė auksiškai gelsvai žalsva, viršutinė mėlyna) ant galvos. Dešinėje rankoje jis laiko Veneros skeptrą, kaire, kurios trys pirštai suglausti, o ketvirtas atlenktas į šoną, rodo į kojų padėtį. Jo dešinė koja užkišta už kairės ir jos sudaro kryžių. Už jo matosi kubo formos akmuo, o ant jo išpieštas erelis, kurio vienas sparnas nuleistas, kitas horizontalus, o ant krūtinės 45⁰ kampu pasviręs kabo simbolis, vadinamas *didžiojo Hierofanto raktu*. Šio racto, arba Hierofanto kryžiaus, apatinis skersinis kraujo spalvos, antras žalios, trečias oranžinės; kilpa ir vertikali dalis baltos; apačioje matosi juodas taškas. Valdovo rūbai švyti baltumu, ant pečių – sidabru austa pelerina, kojos basos.

Vos tik saulės disko kraštas išlenda iš už kalnų, nežinia iš kur, tiesiog iš giedro dangaus, į Karaliaus skeptrą trenkia akinantis žaibas. Valdovo Atvaizdas dingsta baltuose dūmuose ir šviesoje; jis akina ir vaizdinį regintis žmogus užsimerkia, o kai atsimerkia, tai toje vietoje, kur stovėjo Valdovas, kyšo tik plikos uolos, akmenų masė, sukritusi kaip milžiniškų luitų chaosas.

1. APIE PIRMINĮ KŪRIMO AKTĄ SU LOGU – KURIANČIU ŽODŽIU

Amžina Šviesa, Dieviška Visatos Dvasia, Vienatinė ir Visuotinė, Vientisa, bet tuo pačiu metu ir viso daugio Šaltinis, egzistuoja Būtyje, suvokia ją ir joje atsispindi kaip amžiname Tęstinume. Tirianti žmogaus dvasia regi Dievybę jos pirmos Asmenybės pavidalu kaip amžiną Tęstinumą, antros Asmenybės pavidalu – kaip begalinę Sąmonę, trečios Asmenybės pavidalu – kaip visuotinę Aukščiausią Egzistenciją. Vienatinis, realizuodamas Savimonę per Kūrybą, sukūrė Savyje Būties, Sąmonės, Aukščiausios Egzistencijos dauginumo, įvairovės galimybę. Pirma Asmenybė virto įsitvirtinančia Būtimi, antra – Vienovės dauginumo idėja, trečia – Vienovės Kontempliacija daugyje. Šis virsmas išreiškė Kuriančiame Dieve, kaip dauginoje Vienovėje, Amžinos Dvasios Savivoką. Jis virto jam būdingos ir jį realizuojančios įvairovės visuma. Kiekviena atskirybė pirmoje Asmenybėje kaip principas, antroje – kaip Galimybė, trečioje – kaip Prototipas, Dieviškos Gamtos aspektas, virto pasiruošimo nepriklausomai, laisvai realizacijai būsenai. Šios *Pirminės Kūrybos realizacija yra IV Arkanas mokymas*. Dieviškos Būtybės vientisa Savivoka kartu su Savo amžinų galimybių visuma – Dieviška Gamta – virto fenomenalios būties Dievišku Prototipu ir taip realizavo Save jos atžvilgiu kaip Aukščiausios Egzistencijos Šaltinis. Šiuo Kosminiu Aktu, Pirminės Kūrybos brėkstančia aušra, Visuminė Dievybės Savivoka tarsi sukūrė metafizinėje erdvėje išorinį Nepažinios Nesuskaidytos Vienovės Atvaizdą. Šis Atvaizdas iškilo ant Nesuskaidytos ir Realizuotos per daugį Vienovės Pasaulio bei realizuoto daugio ir realizuotų atskiribių pasaulio ribų. Iš šių prieštaravimų atsirado Kosminis Logas, kaip Aktyvi Kosminė Sąmonė – išorinis Dieviškos Gamtos analogas.

Logas, kaip Dievo Valios vykdytojas, yra Jo kūrybos priemonė. Pasak Filono Aleksandriečio, „Dievas pasinaudojo Logu, kaip priemone, kad sukurtų pasaulį“.

Logas yra formos principas, o jo atsiradimas yra Pirminės Kūrybos Akto realizacija. Formos gimimas yra suskaidytos Visatos Visumos realizacija, sąlyginės būties pradžia, atskirų noumenalaus pasaulio veikėjų gimimas, fenomenalios gamtos atsiradimas. Forma – tai atskirumo realizacija, ir jeigu fenomenaliame pasaulyje kiekvienas pasireiškimas neatsiejamai susijęs su jį realizuojančia forma, tai **dvasios pasaulyje forma yra pati vienatinės būties esmė**, antrinė substancija.

Išeidamos iš Rojaus sielos jau turi atitinkamą formą, kuri atspindi gymyje.

Zohar

III Arkanas, kaip mokymas apie trečią Visatos Dvasios Asmenybę, išreiškia mokymą apie Dievišką Gamtą, kaip Dievybės Savivoką Savo aspektų visumoje. **Dievybės Savivoka Jo Dieviškoje Gamtoje iš esmės yra Vienatinė, Vientisa ir Nesuskaidyta.** Dieviška Gamta, kaip kosminė Prototipų visuma, tėra tarsi dvasinis laukas, kuriuo slysta Vienatinė Vientisa Sąmonė. Kiekvienas Prototipas yra tarsi korio akis, bet visos šios akys iki kraštų pripildytos Dieviškos Kosminės Sąmonės, laisvai ir nuolat besiliejančios per kraštus iš vienu į kitas. Būdamą Vienatinė ir Vientisa, Sąmonė vienodai jaučiasi tiek kiekvienoje iš šių akių, kiekviename Prototipe, tiek ir visame *a priori* galimų derinių daugyje. Šiame amžiname rate, amžiname savo dalių tarpusavio atspindėjime Dieviška Sąmonė audžia didingą Savo Amžino Gyvenimo raštą. **Visuotinė Kūryba yra Visatos Dvasios Savo Sąmonės išspinduliavimas – emanacija – į Jos Nesuskaidytos Vienovės išorę.** Dieviška Sąmonė pasiekia Savo ribinį lygį, kai Ji sutampa su visų korio akių viršutinėmis ribomis; tai ir yra Pirminės Visuotinės Kūrybos akimirka, Logo gimimo Aktas.

Pasiekusi šią paskutinę galimą ribą, Vientisa ir Vienalytė Dieviška Sąmonė virsta Daugingumo Šaltiniu. Savo viršutine puse, atsukta į Dievybę, ši Sąmonė yra Jos Dieviška Gamta, nes Ji yra Jos Dvasinis Kūnas, atspindintis tiek jos atributų visumą, tiek ir kiekvieną iš jų atskirai, kartu su visa jų tarpusavio santykių įvairove. Savo apatine puse, atsukta į korio akis, į Aukščiausios Sintezės suskaidytą atspindį, Dieviška Sąmonė yra Prototipų Šaltinis, nes viskas, kas egzistuoja žemiau Jo, – tik išteka iš Jo. Šią paskutinę kritinę akimirką Dievybės Sąmonė tebeslysta per korio akis; kiekvienas Prototipas tebelieka ištirpęs kitų daugyje, kiekviename Prototipe egzistuoja visa jų visumą; Dieviška Sąmonė persmelkia visus Savo aspektus, pervibruoja per visas jų tarpusavio sąveikos gijas, išlikdama Vienatine ir Vientisa, tuo pačiu metu būdamą ir Pažįstančiuoju, ir Pažinimo procesu, ir Pažinimo objektu. Kai pakludama kosminei pulsacijai Sąmonė atsitraukinėja, emanuodama iš Aukščiausios Sintezės, tai pirmo diferencialiai mažo šio judėjimo žingsnio metu korio akių ribos tarsi įsirėžia į Sąmonę, iki tol buvusią Vienatinę bei Vientisą, ir suskaldo Ją į kosminę atskirų realybių visumą, iš kurių kiekviena įgauna savo atskirą nepriklausomą būtį, prarandančią galimybę

bendrauti su kitomis panašiomis į save. Kiekvienas Prototipas, iki tol buvęs potencialia Vientisos Sąmonės galimybe, virsta realia atskira sąmone, pradeda realizuoti save savo pačios galia ir taip pirmą kartą tampa *monada*. Kosminė korio akių visuma yra Kosminės Dieviškos Savivokos Kūrinių. Pirmuose trijuose Arkanuose, Kosminėje Dieviškoje Savivokoje, ši Kūrinių turi tik potencialią būtį; IV Arkane ji pirmą kartą tampa realybe, ir būtent šiame Arkane atsiranda Kosminis Logas, kuris yra Realizuota Kūrinių.

Žmogaus dvasia yra Dieviškos Būtybės kibirkštis, emanavusi iš Visumos; ji tobula ir begalinė kaip Tobulos ir Begalinės Visumos aspektas. Viskas praeina, viskas griūna, viskas skęsta begalybės ir laiko gelmėse, kad vėl iškiltų laikinai būčiai, o po to žūtų, vien tik Dieviškos Būtybės kibirkštys turi amžiną ir nekintantį gyvenimą. Ši didelė žmogaus dvasios jėga, ne tik suteikianti jam nemirtingumą ir nesugriaunamumą, bet ir duodanti sugebėjimą pačiam būti į visą aplinką liejamos begalinės jėgos šaltiniu, tėra tik jo tikrosios prigimties pasekmė. **Kiekviena monada, kad ir kiek savo sąmone būtų nutolusi nuo ją emanavusios Dieviškos Būtybės, iš tikrųjų visada išlieka neatsiejamai su ja susijusi dėl savo dieviškos prigimties.**

Leibnico mokymas apie visišką monadų nepriklausomybę ir atsiskyrimą viena nuo kitos nėra absoliutus, nes jis teisingas tik fenomenų pasaulyje; savo esmėje, grynos dvasios pasaulyje, jis prieštarauja tiesai. Iš tikrųjų monada yra begalybė, substancija, kaip teigia ir pats Leibnicas. Spinoza "Etikoje" išsamiai įrodo, kad dviejų begalinių substancijų (o Substancija negali būti ne begalinė) egzistavimas yra neįmanomas. Substancijų daugingumas įmanomas tik tada, kai kiekviena iš jų išreiškia konkretų Vientisos Substancijos aspektą. Šiuo atveju atskira substancija, arba monada, yra santykinai begalinė, o Dievybė yra absoliuti.

Suvokimas, kad egzistuoja daugybė *santykinių begalybių*, išryškina postulatą apie skirtingų požiūrių į tą pačią esmę egzistavimą. Santykinumas, nors ir gali būti įmanoma jo savarankiška būtis, neturi savaimingos egzistencijos ir pagal savo prigimtį yra Absolutumo aspektinis atvaizdas. Galime padaryti išvadą, kad **visos santykinės begalybės persidengia tarpusavyje ir yra neatsiejamai sujungtos**, be to, ši doktrina yra ne išmąstymo pasekmė, bet betarpiškai kyla iš paties sąlyginumo ir absoliutumo dilemos egzistavimo mūsų sąmoneje fakto. Todėl **monadų gimimas yra ne Dieviškos Vienovės, iš principo Nedalomos, skaidymas, bet Jos**

objektyvizavimas į atskirus aspektus, virstančius nepriklausomomis realybėmis jų pačių sąmonėse, atskiruose Vienatinės Dieviškos Sąmonės aspektuose, realizuojant individualybės principą.

Pasak vedantos filosofų, siela negali egzistuoti atskirai nuo Brahmos, nes Brahma turi Savyje visą realybę, ir niekas, kas realiai egzistuoja, negali būti atskirta nuo Brahmos. Todėl individuali siela negali būti nagrinėjama kaip Brahmos atmaina, nes Brahma negali modifikuotis nei Savyje (nes Jis yra Vienatinis ir Tobulas), nei ne Savyje (nes ne Jame niekas neegzistuoja).

Maksas Miuleris

Šios senovės Indijoje atsiradusios idėjos vėliau prasiskverbė į Graikiją ir tapo graikų filosofijos pagrindu. “Šios graikų idėjos, – sako tas pats autorius, – kad yra ir gali būti tik Vienatinė ir Absoliuti Dievybė, Begalinė, Nekintanti, neturinti į Save panašios, neturinti dalių, – tai tos pačios idėjos, kurios sudaro upanišadų esmę ir visiškai išvystytos vedantos sūtrose”. Per virtinę amžių išlaikiusi savo grynąjį pavidalą ši doktrina parsiskverbė ir į pastarųjų laikų Europos filosofiją, kurioje užėmė garbingą vietą.

Todėl Dieve yra žmogaus dvasios idėja, nes Dievas suformuoja žmogaus dvasios būtybę. Vadinasi, žmogaus dvasioje turi egzistuoti *idea mentis*, t. y. jo paties idėja; ši išvada peršasi iš žmogaus dvasios prigimties, kaip Dieviško Mąstymo moduso.

Spinoza

Tikroji Būtis būdinga tik Aukščiausiai Pirminei Priežasčiai, Vienatinei Visatos Dvasiai. Viskas, kas egzistuoja ne šios Esybės Būtybėje, tėra tik pastarosios atributas, todėl nuo Jos priklauso ir yra Jos sukuriamas.

Visuotinė Kūryba yra Dvasios Pasireiškimas į išorę, Jos atspindys iš Jos Pačios atsiradusiame Pasyvume. Pasireiškimo substancialumas yra betarpiška Pačios Dieviškos Būtybės substancialumo pasekmė. Būtent per Pasireiškimo substancialumą realizuojasi pačios Pirminės Priežasties substancialumas. **Pasireiškimo substancialumas yra pirmas ir aukščiausias Dievybės atributas.** Pasireiškimo

substancialumo rodiklis yra jo **gyvybiškumas**, ir atvirkščiai, Pasireiškimo gyvybingumas realizuoja jo substancialumą, vadinasi, ir Pačios Pirminės Priežasties substancialumą. Pats savaiminis pasireiškimas, savaiminis atsiradimas, įvykęs savos esmės galia, apsprendžia gyvybiškumo, kaip savaimingo konkretaus faktoriaus egzistavimo suvokimą.

Pirminė Substancija realizuoja Savo Būtį, suvokia Save ir gyvena Savyje nepriklausomai ne tik nuo konkrečių pasireiškimų, bet ir nuo paties Pasireiškimo Principo. Ši Jos kategorija nusako mūsų sąmonėje pačią Transcendentalią Jos Prigimtį, nes visos kitos būties formos visatoje tampa realybe tik nuo tarpusavio santykių su kitomis į jas panašiomis atsiradimo momento arba nuo jų išreikštų atributų realizacijos momento. Todėl Pirminė Substancija egzistuoja virš pasaulio ir ne jame, nors jis visa savo visuma yra jos tobulas atvaizdas ir atspindys. Turėdama Savyje pasaulį kaip potenciją, Dievybė paverčia jį realizuota realybe, arba, atvirkščiai, gražina jį į Savo abstrakčią galimybę vien tik Savo Pačios Valios galia, pakeisdama kontempliacijos rūšį. Pasaulio pasireiškimai ir atvirkštiniai jo dingimai Pralajoje yra tų didžiųjų kosmoso erų, kurias indai pavadino Brahmos Dienomis ir Naktimis, esmė.

Visatos Kosminė Dvasia, išryškindama būtyje svajonę apie Savo Būties dauginumą, tarsi išsilieja į dalis, į atskiras savaimingas substancijas ir taip realizuoja visuotinį gyvenimą, pasireikšdama kiekvienoje iš jų atitinkamai pagal jos individualias savybes.

Jis panoro: tebūnie Aš daugiu, tebūnie Aš pagimdytas.

Rigveda

Vientisos Visatos Dvasios skilimas Savo Pačios Gelmėse į begalinį valios centrų skaičių yra Visuotinės Kūrybos genezė. Kiekviena atskira monada gavo atitinkamą ribojantį kontūrą, dėl kurio **Dievas – Absoliuti Begalybė – skilo į neribotą santykinų begalybių daugį.**

Kiekviena santykinė begalybė, monada, yra konkretus Kosminės Dieviškos Dvasios aspektas; todėl jos būtis, sąmonė ir gyvybė savo tikrąją prigimtį yra identiška atitinkamoms Pirminės Substancijos Asmenybėms. Iš kitos pusės jos skiriasi viena nuo kitos, nes monados kategorijų begalinumas yra žemesnio laipsnio už

Dievybės Begalinumą. Kiekviena monada Visumos Įsčiose apsiriboja savo individualumo ribomis, t. y. savo būties, sąmonės ir gyvybės tonacijomis. Daugio gimimas iš Vienio yra Jo Visumoje vykstanti begalinės modusų (trivienių savo esmėje ir išsiliejančių į būties, sąmonės ir gyvybės asmenybes) visumos objektyvizacija. **Kiekviena monada yra trivienis Dievybės Kontempliacijos modusas.** Monados savitumas, individualumas, skiriantys ją nuo panašių į ją, ne tik apsprendžia jos vietą Visumoje, bet ir yra tikrasis *modus vivendi*. Todėl jau galime suformuluoti pagrindinį monados būties dėsnį: **Individualumas gimsta kartu su absoliučiu žmogaus gimimu iš Vientisos Visumos ir miršta kartu su vientiso žmogaus, kaip sąmoningos Visumos dalies, mirtimi.**

Kai sielos jau ruošiasi palikti savo dangišką tėvynę, kiekviena siela stoja priešais Viešpatį apsigaubusi savo aukščiausia forma, kurioje įrėžtos tos savybės, su kuriomis ji turi įsikūnyti čia, apačioje.

Zohar

Visa visatos gyvenimo eiga, jos atskirų pasireiškimų įvairovės begalybė ir griežta šių pasireiškimų harmonija bendroje sintezėje kyla iš pačios pasaulio būties esmės kaip atskirų Dieviškos Būtybės kibirkščių (laisvų kiekviena savo pačios atžvilgiu, bet tuo pačiu ir susijusių tikslo bendrumu bei principų sutapimu) pasireiškimų rezultatas.

Tik dvasia yra individuali, nes tik ji begalinė. Begalinumas negali būti suskaidytas, negali būti susmulkintas į dalis. Ji amžinai išlieka tuo pačiu nedalomu individualiu žmogumi, tikroju žmogumi. Tariamas žmogus – tik siekis išreikšti, realizuoti individualumą, kuris yra aukštesnė už jį kategorija, ir žmogaus tobulėjimas neliečia jo esmės.

Rabindranatas Tagorė

Kosminis Logas, Visuotinis Formos Principas, atskirybės vartimo savarankiška nepriklausoma antros eilės substancija Pradas, realizuoja Pirminės Kūrybos Aktą trijose asmenybėse: pirmoje jis realizuoja atskirybę **teigdamas konkrečios pavienės būties formą**, antroje – **sąmonės formą**, trečioje – **pavienės substancijos aspektų visumos** (realizuoto Prototipo) **formą**. Mokymas apie šias tris formas rūšis yra antrojo

Arkanų Trinario mokymas. IV Arkanas yra mokymas apie *Jod He Vau He* dėsni, kaip apie Visatos Substancijos Būties virtimo antros eilės individualių substancijų visuma procesą. V Arkanas yra mokymas apie Antrąjį Pasyvumą – konkrečios monados būti teigiantį Pradą. VI Arkanas yra mokymas apie realizuotos monados potencialią konstituciją.

2. MOKYMAS APIE DIEVIŠKĄ VARDĄ – *Jod He Vau He* – TETRAGRAMATONĄ

Kiekviena metafizinių struktūrų sistema atitinkamame noumenų arba fenomenų pasaulyje visada išlieka tik absoliučiu klasifikuotu kompleksu, jeigu ji betarpiškai nesusijusi su Aukščiausia Sinteze – Substancija, arba jeigu jos betarpiškai nepagrindžia jos pačios atskiri diferencialiniai aspektai. Abstrakti tiesa yra juslinė realybė, bet nesuvokta ir nerealizuota; tai yra noumenas, dar neturintis objektyvios išraiškos. Napatvirtinta tiesa, egzistuojanti dar tik pačioje savyje, ne tik nesuvokiama sąmone, bet ir pats jos vaizdinys yra abstrakti sąvoka. Iš tikrųjų visos tiesos yra teigimo tiesos, bet pats šio teigimo modusas kartais pranoksta žmogaus proto galimybes, todėl tokia tiesa projektuojama į jį abstrakčia forma, t. y. tik kaip sąvoka apie savo būti, be jokių kategorijų pasireiškimo. Nepaisydami tiesos nepažinumo, t. y. neatsiskleidusios tiesos, savo prote vis tiek galime aiškiai išreikšti *abstrakčios* tiesos ir *realios* tiesos dilemą ir pripažinti, kad jos skiriasi.

Triada yra *vidinė dvasios konstitucija*, todėl mokymas apie Visuotinę Kūrybą (Aukščiausios Substancijos įkūnijimą) yra mokymas apie Trivienės Dvasios įkūnijimą Pirmame Dieviškame Trinaryje. Mokymas apie Dievybės įsikūnijimą Kūryboje sudaro aukščiausią Kabalos doktriną, mokymą apie Dievą, Žmogų ir Visatą semitiško Apreiškimo aspektu. Kabala Kūrybinei Dievybei suteikia vardą Jahvé (יהוה). Šių keturių raidžių visuma – tetragramatonas – išreiškia Substancijos įsikūnijimo į Kūrybą Dėsni. *Jod* yra Savaiminės Būties simbolis; *He*¹ – Vienatinės Būties Vidinė Savivoka; *Vau* (*Jod* ir *He* vaisius) – Bendrasis Androginas, Dievybės Savivoka Savo Dieviškoje Gamtoje; *He*² – Substancijos Išorinė Savivoka, pasyvi Būties atžvilgiu ir kartu Trinario vidinės Savivokos išorinis atspindys, t. y. šiam Trinariui būdingas Pasyvumas.

He^2 yra Trinario realizacijos simbolis, jo begalinumo, gebėjimo pasireikšti rodiklis, o kartu ir pačios pasireiškimo arenos simbolis. *Jod He¹ Vau He²*, kaip įkūnytas Aukščiausias Trinaris, yra kiekvieno pasireiškimo ir kiekvienos realizacijos simbolis.

Pasitelkę atskiro trinario analizę, matome, kad dvinaris dėl savo narių įtakų ir tarpusavio sąveikos nuo pat savo pasireiškimo momento iš karto gimdo visą atskirų ir santykinių androginų įvairovę, kuri egzistuoja tik kaip potenciali galimybė.

Metafizinėje erdvėje dvinario pagimdyta androginų grandinė gali būti iliustruota tokiu pavyzdžiu. Du skirtingų spalvų prožektoriai nukreipti vienas į kitą taip, kad vieno spindulių pluoštas praeina po pačiu kito objektyvu, todėl visoje jų šviesų apimamoje erdvėje spinduliai susikerta ir sukuria spalvų įvairovę. Vieno prožektoriaus spindulio kelyje pastatytas ekranas bus nušviestas tik viena jo spalva; ekranui tolstant ant jo atsiranda ir kito prožektoriaus spalva; pusiaukelėje spalvos išsilygina ir, priartėjus prie antrojo, vėl lieka tik viena (antroji) spalva. Prožektorių spinduliai – tai dvinario nariai; kiekviename taške tarp savęs pačių jie sukuria spalvų androginus; kai tik prožektoriai įjungiami, iš karto atsiranda visi tarpiniai atspalviai – visas androginų ciklas. Iš to darome išvadą, kad atskiro androgino įsikūnijimui kaip savarankiškai nepriklausomai realybei reikalingas naujo faktoriaus – pasyvaus suvokiančiojo – atsiradimas. Tai išreiškiama dėsniu: **kiekvienas bet kurio trinario androginas yra abstrakti derinių sistema ir savo išryškinimui bei įkūnijimui reikalauja ketvirto suvokiančiojo faktoriaus**. Ši idėja yra viso Kabalos mokymo pagrindas. Kiekvienas trinaris *Jod He Vau* savo realizacijai, t. y. perėjimui iš galimybių pasaulio į savo realybių pasaulį reikalauja slapto pasyvumo jame buvimo, kaip potencialiai egzistuojančios erdvės savo pasireiškimui. Šį slaptą pasyvumą Kabala žymi He^2 . Ji yra tas ekranas, kuris suvokia androgina, paverčia jį realybe ir taip išveda dvinario narius iš *abstrakčių* principų į *aktyvių* principų kategoriją. He^2 principas tuo pačiu yra ir *mokymas apie visatos planus kaip apie konkrečių faktorių formas, šeimas*. He^2 , priklausomai nuo jam būdingų potencialių savybių, savo paties galia realizuoja jame atsirandančių androginų tonacijų visumą. He^2 yra tarsi indas, kurį pripildo Realybės emanacija, jis įkūnija konkrečios būties formą ir būtent tuo išveda atitinkamą Substancijos aspektą iš abstrakčios būties į įkūnytos realybės būseną. Ši doktrina apie He^2 yra Dinaminio Keturnario dėsnis: **kiekvienas trinaris gali įgyti objektyvų egzistavimą tik tada, kai jo androgininį**

narį suvoks pasyvumas, esantis žemesniame plane, ir taip trinaris pereis pats bei išves dvinario narius iš galimybių pasaulio į realybių pasaulį.

3. APIE INDIVIDUALYBIŲ KOLEKTYVIZMĄ

*Kiekvienoje visatos faktorių sistemoje egzistuoja du elementai: asmeninė narių sudėtis ir jų tarpusavio santykių bei sąsajų organizacija. Šie du elementai gali egzistuoti tik abu kartu; atskirti praranda tai, kas juos siejo su visais kitais ir tampa atskiru savarankišku veikėju. Ir atvirkščiai, susitikus ar susijungus keliems faktoriams, kiekviename iš jų visada įvyksta atitinkamas vidinis persitvarkymas. Fizinio mišinio sąvoka yra visiškai sąlyginė ir neatitinka tikrovės. Ji teisinga tik tuo atveju, kai susitinka faktoriai arba tiksliai tapatūs ir nė vienas iš jų negali nieko naujo pasiimti iš kitų, arba kai tarp jų neatsiranda bendrų sąlyčio taškų, t. y. jokie tarpusavio santykiai neįmanomi. Nė vienas šių atvejų tikrovėje neegzistuoja, nes pasaulyje nėra nei tapačių, nei nieko bendro neturinčių faktorių. Kiekvienas faktorius pasaulyje yra individualus arba pats savaime, arba dėl to, kad jis kilęs iš kokios nors individualybės. Todėl galime teigti, kad visatos faktorių tarpusavio santykių bendroji problema yra *individualybių tarpusavio santykių problema*.*

Kiekvienas visatos noumenas arba fenomenas turi du aspektus: vienu jis yra savarankiška realybė su jam būdinga sąmone, o kitu jis suvokia save Kosminės Visumos dalimi ir yra jos atributas. Šių dviejų aspektų ir jiems būdingų sąmonių priešybė ir apsprendžia (žr. V Arkaną) visų gamtos faktorių dvinariškumą visatoje. Teiginys teisingas visais atvejais, ar faktoriai būtų atskiri individai, ar kaip jų sambūris aukštesniame individe, ar, atvirkščiai: tebtų tik pirminiai sandaros elementai.

Rasę galima palyginti su ląstelių sankaupa, sudarančia gyvą būtybę. Šie milijardai ląstelių egzistuoja labai neilgai, o jas sujungusios būtybės gyvenimas santykinai ilgas. Vadinasi, ląstelės vienu metu gyvena ir asmeninį gyvenimą, ir kolektyvinį būtybės, kurios atžvilgiu jos yra statybinė medžiaga, gyvenimą. Lygiai taip kiekvienas kurios nors rasės individas turi labai trumpą individualų gyvenimą ir labai ilgą kolektyvinį. Pastarasis yra gyvenimas rasės, kurioje jis gimė, kurios tęstinumą užtikrina ir nuo kurios visada priklauso.

Kiekvienas daiktas pasaulyje gali būti susijęs su bet kuriuo kitu didesniu ar mažesniu tarpinių darinių kiekiu; kuo toliau šie faktoriai atitolsta vienas nuo kito, tuo aukštesnė jų abipusė sintezė. Iš to tampa akivaizdūs šie teiginiai:

1. Jeigu egzistuoja Adomas Kadmonas², tai egzistuoja ir visi jo elementai, ir atvirkščiai – jeigu egzistuoja elementų sistema, savo visuma apimanti Adomo Kadmono savybes, tai egzistuoja ir pats Adomas Kadmonas.

2. Kuo paprastesnė, žemesnė ir elementaresnė idėja, tuo iš gausesnio sintetinių principų kiekio ji išteka. Idėjos primityvumo laipsnis tiesiogiai proporcingas tų sistemų, kurių sluoksnių organizacijose ji dalyvauja, kiekiui.

Evoliucijos pradžioje žmogus, suvokdamas atskirus vaizdinius ir sąvokas, susieja savo sąmonę su įvairiais principais ir idėjomis. Paliesti tik atitinkamu daliniu santykiniu aspektu, šie visuotiniai principai dar neprasiskverbia į žmogaus sąmonę. Tobulėdamas jis nuosekliai paverčia savo sąmonėje vienus šių principų elementus kitais. Kiekvienas naujas elementas atneša sąmonei naują visumos skiltį ir taip laipsniškai plečia jos sugebėjimą įvairiapusiams suvokimams. Todėl visą laiką *vieni elementai užmezga ryšius su visais esančiais išorėje, kiti šiuos ryšius realizuoja. Kai tokiu būdu kokiam nors Adomui Kadmonui bus realizuota visa elementų sistema, apimanti visas jo savybes, tada jis pereis iš abstrakčios būsenos į realią.*

Kiekvienas naujas elementas, tapdamas sistemos nariu, ne tik kiekybiškai papildo ankstesnį suvokimą, bet ir giliai pertvarko visą žmogaus būtybę. Jis tarsi atsineša naują apšvietimą, perorientuoja elementus pagal naują dėsningumą, atveria erdvę tolesnei raidai. Todėl kartais būdamas nereikšmingas, toks elementas jam palankiomis sistemos sudėties sąlygomis gali turėti didžiulę reikšmę savo pasekmėmis. Žmogaus pasirinkto kelio teisingumas ir racionalumas pasireiškia būtent tuo, kad *žmogus tobulėja vienu metu visa savo būtybe, nei viena jo pusė neišlieka inertinė, nei vienas polinkis nėra paralyžiuojamas, nei viena galima veiklos ar judėjimo rūšis nelieka*

¹ G. Lebonas, *Tautų ir masių psichologija*, 1896, psl. 13.

² Kai individualybių grupė susijusi bendra kilme iš atitinkamos aukštesnės individualybės, ši sintezė savo elementų atžvilgiu Kabiloje vadinama Adomu Kadmonu. Sekoje: žmonija, rasė, tauta, gentis, giminė, šeima, žmogus – kiekvienas ankstesnis sekos narys bus Adomas Kadmonas visiems egzistuojantiems po jo nariams.

nepanaudota. Kiekvienas atskiras elementas, įeidamas į visumą, orientuojasi joje visiškai individualiai, pradeda vykdyti tik jam būdingą misiją. Visą jų visumą sieja galutinio tikslo vienovė – bendros sintezės realizacija, bet kiekvienas visumos elementas to siekia savo individualiu keliu.

Todėl individualybių susijungimas nėra paprastas kiekybinis reiškinys. Jame vyksta sudedamųjų dalių virsmas ir naujo faktoriaus gimimas – aukštesnio laipsnio individo. Kiekvienas atskiras individualumas yra Vienatinės Realybės Kontempliacijos aspektas, todėl monadų junginys savo tikrąją prigimtimi išreiškia Realybės aspektų visumą, akivaizdžiai priartėjančią prie Absoliuto arčiau už kurią nors atskirą konkrečią monadą. Visa tai apibendrinama dėsniu: **individualybių junginys yra vientisa sistema, sudaranti aukštesnio laipsnio būtybę už kiekvieną individualybę atskirai. Šioje sistemoje visos atskirybės susijusios tarpusavyje neatsiejamais ryšiais, kiekviena jų, pasinaudodama kitų egzistavimu, pati pasikeičia, iki santykinio maksimumo (sąlygojamo sistemos tobulumo laipsnio visame kosmose) išlavindama savo savybes. Tuo pačiu kiekviena individualybė iš savo pačios būtybės išspinduliuoja į išorę tai, kas gali harmoningai derėti su visomis taip realizuotomis kitomis atskirybėmis. Sumuodamiesi visi šie aspektai sukuria vientisą, nedalomą, bendrą visoms atskirybėms akordą.**

Šioje bendroje sintezėje pavienė atskirybė visą laiką išlieka tokia pati, kokia buvo gyvendama atskirai; susijungdama ir integruodamasi kiekviena iš jų atveria sau naujas galimybes, erdvę ir laisvę, nepasiekiamus jai nepriklausomoje būsenoje. Todėl **individualybių jungimasis į aukštesnio laipsnio individualybes ne tik neatima iš jų jokios asmeninės savybės, bet, priešingai, jos savitarpiškai sustiprina viena kitą ir visos kartu sukurdamos savo sintezę aukštesniame plane pritraukia į ją ir aukštesnę jėgą, ir šios jėgos aukštesnes galimybes.**